

PREPOROD MAGIKE

MAJSTOR TERION

666

Naziv originala:

- The Revival of Magick By The Master Therion -

PREPOROD MAGIKE predstavlja seriju od četiri članka objavljenih 1917. godine u američkom listu "THE INTERNATIONAL", čiji je urednik tada bio Aleister Crowley. Serija je ovde u potpunosti prevedena. Crowley je te članke pisao pod svojim magičkim imenom "Majstor Therion".

Elektronsko izdanje
Hrumachis XI Oaza Ordo Templi Orientis
Beograd 2008

(Deo 1.)

I

Očigledan put za onoga ko želi pisati o Magici jeste priziv (invokacija) božanstva Thotha, jer je on Božanstvo magike i pisanja.

Uistinu, to je vrlo zgodan način da se izbegne naš zavet ćutanja. Reč koju koristi Ser Valter Skot (Walter Scott) za Magiku jeste gramarye , a magički ritual je grimoar , grimorium ili gramatika; sve potiče od reči grama , slovo. Thoth, pisar Bogova, bio je verovatno samo čovek koji se zvao Tahuti -egipatski oblik koptske reči Thoth - koji je izumeo pisanje. Setimo se Fust(a), koji je izumeo štampanje. On je postao Faust, "crni mag". Prvo veliko čudo progresu, posle pobede nad vatrom, bila je veština pisanja.

Magika se zato može definisati, za naše sadašnje potrebe, kao veština komuniciranja bez vidljivih sredstava. Zanimljivo je da je novom ovladavanju oblika ognja - koristim tu reč u njenom drevnom magičkom smislu - zvanom elektricitet, koji je osovina napretka, usledila nova veština ili čak serija veština komuniciranja bez vidljivih sredstava: telegraf, telefon i sada Hercovo (Hertz) otkriće (koje je usavršio Markoni) bežične telegrafije.

Nijedan čovek ne sumnja u postojanje više i neograničene siline, bilo da je shvata kao neduhovnu, nesvesnu ili mehaničku, ili kao duhovnu, samosvesnu i samovoljnu. Možete misliti da je Sunce - Bog; neki veoma neuki i neki veoma prosvetljeni mislili su tako; ali je neosporna činjenica da je Sunce, u granicama svog sistema, fizički govoreći, izvor sveg svetla, toplote, Energije u svim njenim oblicima, isto kao što je izvor zemlje same, Bića ili Materije u svim njihovim poznatim oblicima.

Ako želimo da dobijemo toplotu od Sunca, možemo da sedimo na Palm Beach(u); ili možemo da iskopamo solarnu energiju u obliku uglja, itd; na stotinu načina možemo da komuniciramo s tim materijalnim izvorom toplote. Vrlo dobro. Magika kaže da je sposobna da uradi istu stvar s Tajnim Izvorom sveg Bivanja i svih Oblika, svih stvari i sveg Kretanja.

Ona tvrdi da je sposobna da, prema svojim potrebama, crpi vodu iz izvora Svih Stvari, koristeći određene postupke. I mada je uobičajena molitva deo Magike, treba razmotriti sledeće: u čisto religioznoj teoriji Bog može, ali ne mora smatrati shodnim da odgovori na molitvu. Ono što sledi jeste velika jeres Magike - ili religije, ako se desi da ste vi Magičar! Magičar tvrdi da je sposoban da iznudi povoljan odgovor. Ako pokuša da načini Elixir Života i ne uspe, on jednostavno nije uspeo. On je loš magičar, kao što je loš onaj hemičar koji pokušava i ne uspeva da proizvede kiseonik. Hemičar ne može da se opravda razlogom da je to bila Božja Volja što nije uspeo da proizvede kiseonik!

Objašnjenje je jednostavno. Ono što magičar zove Bogom samo je božanska Emanacija u njemu. I izmirenje sa ortodoksnom religijom sledi odmah. Magičar koristi formulu Hermesa Trismegistusa: "Ono što je dole, slično je onom što je gore, a ono što je gore slično je onom što je dole, za izvođenje čudesa Prvobitne Supstance." To jest, u cilju da izvede svoje čudo on mora da prizove svog sopstvenog Boga u Mikrokosmosu. Taj se sjedinjuje s Bogom Makrokosmosa po

sličnosti; i makrokosmička silina tada deluje u spoljnom svetu, pošto je Magičar učinio da deluje u njemu; i čudo se događa. Sledi da ukoliko volja Magičara nije zaista jedno sa Voljom Kosmosa, ova sličnost ne postoji, ovoj identifikaciji nema mesta. Zbog toga Magičar ne može da izvede bilo koje čudo, ukoliko ono već nije u Dizajnu Univerzuma. Tako da onaj, koji započinje rečima: "Nametnuću svemu svoju volju", završava sa: "Tvoja će volja biti vršena".

Moguće je, svakako, izvoditi magiju na druge načine, po drugim formulama, ali su svi takvi pokušaji samo puka prolazna skretanja sa staze; u najboljem slučaju oni su greške; upotrebljeni svesno postaju crna magija; i u najgorem slučaju čarobnjak je svojim sopstvenim činom odsečen od Kosmosa i postaje "Brat Leve Staze". Ovoj nas istini uči Wagner u Parsifalu. Klingsor nije bio sposoban da prihvati zahteve Vitezova Grala; niti je mogao da usaglasi Ljubav i Svetost; tako je sebe osakatio i bio zauvek odsečen od mogućnosti spasenja.

Pošto je Crkva pogrešno shvatila ovu doktrinu i videla u magiji samo rivala, ona se u agoniji straha borila da je potisne. Uskoro su se samo šarlatani usuđivali da praktikuju magiju, jer je bilo poznato da su bezopasni. Tako je cela stvar obezvređena.

U svojoj dvadeset i drugoj godini ja sam se posvetio postizanju adeptstva, ili kako već želite da to nazovete. Bilo je svakako bitno pitanje: kako da to nazovem (u prvom redu ja sam pesnik, i stručnjak za korištenje reči). Odlučio sam da nazovem svoj životni rad MAGIKOM. I to zbog ovog određenog razloga: izraz je bio potpuno van upotrebe. Odbacio sam namerno sav moderni žargon, "teozofiju", "okultizam", itd, sve reči sa savremenim značenjem. Hteo sam da stvorim svoje sopstveno značenje i nametnem ga svetu. Jedina mogućnost brkanja bila je sa opsenarstvom, ali pošto ono nije u istoj govornoj oblasti, nije bilo veće Štete od uobičajene homonimnosti reči kao što su "kutija", "igra" i stotine drugih. Postojalo je tu, u izboru te reči, bez sumnje nešto od dečačkog prkosa; bilo kako bilo, obeležio sam sebe njome zauvek.

Neophodno je naglasiti da se Magika izvodi putem identifikacije magičara sa Vrhovnim, da bi se pokazalo kako taj rad izgleda u praksi.

Postoje dve grane tog jednog drveta. Možemo ih prigodno nazvati Katolička i Protestantska.

Protestantski način je način direktne molitve. Kao što dete traži igračku od svog oca, tako magičar priziva Boga da prouzrokuje kišu, ili ono što mu je već potrebno u tom trenutku. Molitvenik je pun takvih bakanja, a to ide i do ekstremne upotrebe molitve: "O, Gospode, koji jedini činiš velika čuda, pošalji na naše Biskupe i Kapelane lekoviti duh Tvoje milosti." Ali nikada nije zabeležen nijedan povoljan odgovor na tu molitvu!

U uzvišenoj Hristovoj molitvi u Getsemanskom vrtu nailazimo na govor magičara podmaklog na Stazi. "Ako je to tvoja volja, pronesi ovu čašu mimo mene; ali ne moja volja, nego tvoja neka bude." Završava se sa: "Moja volja, koja je Tvoja, neka se vrši", jer Hrist stalno govori Pilatu da, ako poželi, može imati dvanaest legionara anđela koji će ga zaštititi. Međutim, on više ne želi da ga čaša mimoide; njegova volja je jedno sa voljom Očevom.

Da bi ubedio oslovljenog Boga da ima pravo da odgovori molitvi, ili da bi sebe ubedio da traži ispravno čudo, čovek pribegava sećanju na druga čuda koje je taj Bog ostvario u prošlosti.

Tako je talisman Dr. Dija (Dee), koji je podigao oluju u kojoj je španska ratna mornarica uništena, bio zasnovan na simboličnoj slici lica iz čijih usta je hujao snažan vetar, a oko nje je bila ispisana liturgijska strofa: "On je poslao munje i razasuo ih" - ili neke slične reči. Bog biva podsećan da je u prošlosti On doneo pobeđu svom izabranom narodu podizanjem oluje u pravom trenutku. Pravničkim jezikom govoreći, nema čuda bez prethodnog izvedenog čuda.

Zaklinjanja u Grimoarima obiluju ovom vrstom recitacija o pređašnjim podvizima Boga.

Ovde imamo vezu sa drugim oblikom magike, "Katoličkim". U Katoličkoj magici je formula sledeća: priča o Bogu biva odigrana pred Njim; on je dirnut prizorom svojih sopstvenih patnji ili avantura (ovde se treba podsetiti da su većina Bogova - obogotvoreni ljudi), a istovremeno slaganje glumaca sa Bogom podignuto je na najvišu tačku.

Euripidova "Bakhe" je savršen primer ove vrste rituala. Zapravo je celokupna grčka drama klasičnog perioda ove vrste. "Deus ex machina" govor na kraju pokazuje da je istovetnost kompletna.

Slično ovom, i eleuzinske misterije su proslavljale pustolovine Demetre; one o Adonisu, Ozirisu i Mitri pričaju priču o suncu, i tako prizivaju njegovu snagu. J.M. Robertson ide dalje i kaže da priča a Poslednjoj Večeri, Suđenju i Raspeću Hrista nije istorija, već scenario. Ovo shvatanje nije ograničeno na racionaliste i antropologe tipa Spensera, Frejzera (Frazer) i Alena Granta; mnogi hrišćanski mistici ga podržavaju i govore da njihovo duboko poštovanje prema Logosu nije umanjeno zbog identifikacije legende Njegovog života i smrti sa Svemirskom legendom.

Moram ponovo da skrenem pažnju na neophodnost te formule identifikacije, da bih pokazao nemogućnost postojanja zla u magici. Zlo je sinonim za neuspeh.

Mi nemamo ništa sa čarobnjakom niže klase koji se prodaje kao rob nekakvom "đavolu". To je antiteza magike. Cilj je zapovedati duhovima. Vrlo dobro. Pretpostavimo da započinjemo na glup, sebičan i pohlepan način, i pokušamo da nateramo duha da nam pribavi zlato. Zovemo Hismaela, koji je Duh Jupitera. Ništa se ne događa. Saznamo da Hismaelom komanduje samo njegova odgovarjuća Inteligencija, Iofiel. Zato zovemo Iofiela, koji je jedino pokoran naredbama svog Anđela Sahiela. Ista stvar sa Sahielom. Zovemo Arhandela Cadkiela. Opet nije dobro, jer Cadkiel se ne pokorava nikome do El(u). Dobro; prizivamo El(a), Boga.

Mi moramo tada da postanemo El, i učinivši tako, ušavši u tu ogromnu božansku suštinu, ne možemo se više brinuti o tome imamo li novac. Sve smo to ostavili za sobom. Tada vidimo da za izvođenje bilo kog čuda moramo imati božanski razlog. Ja sam često tražio novac i dobijao ga, ali samo onda kada je taj novac bio odista potreban za neko pojavno kosmičko dobro.

U stvari, koji god posao čovek da započne, ovaj ga vodi do Velikog Dela. To je logični proces, i čak ako čovek bude namamljen nelogičnošću, pa se okrene Crnoj Magiji, te velike snage čija je imena (možda usled neznanja) prizvao, postoje nevidljive oko njega i vraćaju ga na stazu udarcem - i budite sigurni, ne nežnim udarcem!

Elifas Levi (Eliphaz Levi) definiše Crnu Magiju kao rezultat istrajavanja volje u apsurd. Čovek ne može da postane lud kada vidi đavola, zato što pre nego što ga prizove, on mora već da je bio lud.

Čudnovato je kako se formula Hermesa Trismegistosa provlači kroz sve. Magika nije ništa drugo do produžetak mikrokosmosa u makrokosmosu. I pošto je makrokosmos veći, sledi da ono što pojedinac čini magikom jeste usklađivanje sa Beskonačnim. "U sebi ja nisam ništa: u Tebi ja sam Sve. Ti živi u meni! I dovedi me do one Suštine koja je u Tebi!", zaključak je velike molitve Rozenkrojcera.

Ovo, međutim, objašnjava zbog čega se oni koji se petljaju u magiku iz radoznalosti ili pokušavaju da naškode magičarima, nađu u nevolji.

Magičar je izraz Volje Univerzuma: nametljivci stvaraju pobunu, i pate. Suprotstaviti se istinskom Magičaru jeste isto tako glupo kao kad biste stavili svoju ruku na kružnu testeru koja se vrti. No bezruki se izruguje testeri.

Poznajem jednog savremenog Majstora koga su često napadali. Uvek je napadač bio potpuno poražen. Jedna žena je došla kod njega, žena stara i podmukla, i uspela da pridobije njegovo poverenje. On je znao da mu je ona neprijatelj, a ipak ukazao joj je potpuno poverenje. Ostavio joj je čekovnu knjižicu ispravno potpisanu, a ona je proneverila njegov novac. Ostavio joj je svoju ženu da brine o njoj, a ona je pokušala da je iskvari. Vremenom joj je postalo jasno, da Majstor zna Sve. On se samo smeškao i nastavio da joj veruje. Tada se ona razbolela od Meningitisa i umrla.

U ovakvom slučaju jedinu grešku koju magičar može da učini jeste da se brani na normalan način. Ako napusti svoj zamak biće ubijen. Ne smete da krenete na neprijateljsku teritoriju. Savršena ljubav, savršena vera, savršeno poverenje, i vi ste nepobedivi. No upotrebite oružja tela, i izgubljeni ste.

(Iz "THE INTERNATIONAL", Avgust 1917.)

(Deo 2.)

II

U sledećem ponešto suvoparnom ogledu koji, bojim se, graniči sa metafizikom, treba tražiti razlog preporoda magike. On se može činiti kao fenomen čiste gluposti, histeričan iskaz prevelike civilizovanosti, dok se prvo ne da ovo objašnjenje.

Ali ako pristanemo na onaj neoboriv oblik idealizma koji se bavi dokazivanjem da je znanje funkcija uma, što materijalisti ne samo da priznaju već na tome i insistiraju, onda je univerzum kao što ga znamo ekvivalentan sadržaju uma; i ako takođe pristanemo da um poseduje moć kontrole misli, tada nije apsurdno tvrditi da je um gospodar materije. I može se naći da empirijska pravila postavljena od magičara starih vremena mogu donekle biti upotrebljivi u praksi.

Ta pravila su u stvari nasleđena od Magova. Ovde nije mesto raspravljanju o spornim slučajevima rozenkrojčera, Grofa St. Žermena (Comte de St. Germain), Kaljostra (Cagliostro) i drugih čija imena će se pojaviti. Nejasna su vremena u kojima su živeli, i neplodne su kontraverze u vezi sa njima. No na kraju krajeva evidentno je da je negde vrebala neka punovažna tradicija, jer u sećanju današnjih živih ljudi još se nalazi Elifas Levi i njegov učenik Bulver-Liton (Bulwer-Lytton). Nije filozofski pretpostaviti da je Levi bio skorojevički genije, mada on tvrdi da je "primorao na odgovor drevna proročišta", te da je rekonstruisao magiku. Ne verujem da je to u potpunosti tačno; mislim da je Levi imao žive učitelje. No neopozivo je da je Levi bio prvi koji je preveo drevne ideje u moderne termine. Štaviše, uticaj tog velikog majstora je bio ogroman, čak i u sferama izvan materije kojom se ovde bavimo. Preporod francuske litarature sa Bodlerom (Baudelaire), Balzakom (Balzac), Gotijeom (Gautier), Verlenom (Verlaine), d'Benvilom (de Banville), d'Orevilom (d'Aureville), Harocurtom (Haraucourt), Rolineom (Rollinat), d'Gonkurima (de Goncourt) i tucetom drugih prvorazrednih imena je na neki način bilo njegovo delo. On je uobličio filozofske postulate koji su omogućili njihovu umetnost i učinili je pobedničkom. Rečenice kao: "Čisti stil je aureola svetosti" mogu proći kao osnovni kanoni umetnosti. Njegovo izmirenje prava i dužnosti, slobode i poslušnosti su kardinalne postavke moderne misli. Ne suzdržavam se da tvrdim da će uskoro "The Key of the Mysteries" ("Ključ Misterija", E. Levi) biti spoznato kao temeljno objašnjenje duha njegovog vremena.

U toj knjizi Levi je otvorio crkvi put iz teškoća koje su nastale napretkom nauke. To što ga je odbacila je bilo samoubistvo crkve; slično kao što je prezir Napoleonove političke filozofije doveo do Woerth(a), Gravelotte(a), Metz(a) i Sedan(a).

Ipak, nekolicina sposobnih za inicijaciju shvatili su Levija ozbiljno; i od tog časa dalje nikad više preporod magike nije dolazio u pitanje. Teozofsko društvo se ustanovilo skoro u času Levijeve smrti; a Blavacka (Blavatzsky) najviše duguje tom francuskom adeptu. U Engleskoj Ana Kingsford (Anna Kingsford) - koja je bila tek megafon za Eduarda Meitlanda (Edward Maitland) bila je na delu; takođe, imamo i gosp. S.L. Metersa (Mathers), čuvenog magičara koji je kasnije pao i nestao bez priznanja, i u devedesetim godinama gigantsku figuru Alena Beneta (Allan Bennett).

U magičkoj literaturi nalazimo, kao što bi mogli i očekivati, samo odraz tih Činjenica. Od Kristijana Rozenkrojca do pojave Elifasa Levija ne postoji ništa ozbiljno i originalno. Magička tradicija bila je osnovom ljupkih priča sličnih Undinama, ali i beznačajnih priča kao "The Rape of the Lock" Grofa d' Geblea (Comte de Gabalis). Ponekad se prema njoj odnosilo ozbiljnije, kao u romanu Luisa (Lewis): "Monk" i gospođe Šeli (Shelley): "Frankenštajn". Takođe, postoje legende Kaljostra u romanu Dime (Dumas) "Diable Boiteux" i "Diable Amoureux". A ne sme biti zaboravljena užasna i prava magička apologija "La Peau de Chagrin" ("Šagrinska koža").

Kazanova daje izvrstan pogled na stvar, a Takeri (Thackeray) ga dovoljno pametno kopira u "Barry Lindon". No sve su to priče.

Tada dolazi Elifas Levi i jasno govori svetu: "Izveo sam takvu i takvu magičku operaciju u to vreme i na tom mestu".

Istina je da on nosi dosta neprozirnu masku; no ipak kod njega konačno imamo *oratio recta* a ne *oratio obliqua*. Zato mu mi koji se sećamo gorkih školskih dana zahvaljujemo, i uvažavamo ga više nego Livija (Livy)!

Ako Bulver Liton nije sledio njegove korake to je bilo zbog njegove javne karijere. No Liton mu je blizak. Svako ko je makar iz daleka osetio talase uzrokovane bačenim Kamenom Mudrosti u vodu društva zna da je laboratorija Ser Filipa Dervala (Philip Derval) tačan opis magičkog kabineta Litona. Svima sa zdravom inteligencijom je jasno da je u "Zanoniju" autor ozbiljno izložio svoje vlastite poglede, razmatrao vlastite probleme opravdavajući vlastitu karijeru. U "Strange Story" on iznosi doživljaje što ih je video vlastitim očima.

Pročitaj njegov izveštaj o evokaciji, demona, i drugi izveštaj o jednom ogledu, i uporedi to sa Levijevim pričama. Opazi kako se starodavna direktost ponovno oživljava u njima, i uporedi to sa podrugljivim besmislicama kraljevog monaha o kome je pisao Grof Geblej.

Očigledno je gde leži istina. A sada obratimo se dokazima još živućih ljudi.

III

Alen Benet je bio rođen za vreme francusko-pruskog rata. Njegov otac, inženjer, preminuo je dok je on još bio dete, a majka ga je odgojila u striktnom katoličkom duhu.

Kada je imao oko osam godina nekako je doznao da se đavo pojavljuje ako se "Oče naš" ponovi unatraške. Dečak je prionuo na posao da to nauči napamet unatraške, i kada je time ovladao otišao je u baštu te to izrecitirao. Nešto đavo ili jedan od njegovih anđela - se pojavilo, i dete je užasnuto uz vrištanje otrčalo u kuću.

O ničem sličnom u vezi s njim ne saznajemo za duže vreme, dok nije načinio prvi korak u misticizmu. Kada je imao 18 godina iznenada ga je preuzeo trans zvan *Shivadarshana*. Ovde smo u nemogućnosti da to opišemo; dovoljno je reći da je osim još nečega to najviše postignuće moguće za čoveka.

Efekat na njega je bio katastrofalan; trenutno je realizovao bez ikakve sumnje da ni jedno drugo stanje nije vredno ni trunke razmišljanja, te je sve odbacio da bi mogao otkriti kako postići to što mu je po sudbini bilo dodeljeno. Njegova prirodna tendencija ka magiji ga je privukla toj liniji rada, i tako ga u 25. godini nalazimo već kao poznatog po moćima u toj umetnosti.

Posedovao je "razdirući štap" napravljen od lusteru iz starinski oblikovanog svećnjaka, i uvek je rado demonstrirao njegovu moć upirući ga na bilo kog skeptika te ga time parališući za nekoliko sati ili više dana.

Za ozbiljniji magički rad imao je bademov štap s ugraviranom zlatnom petokrakom zvezdom, na čijim uglovima su se nalazila slova Neizgovorljivog Imena Jehesua; u središtu se nalazio dijamant. Njime je činio misteriozne figure u vazduhu koje su ostajale u prozračnom plavom svetlu vidljive za obično oko. Kod značajnijih prilika, radeći u krugu i zaklinjući duhove velikim imenima Solomonovog Ključa ili "Enohijanskim Dozivima" duhova dobijenim od Dr. Dija, u vidljiv i opipljiv oblik bi dobivao kreaturu nužnu za svoj rad. Jednom prilikom evocirao je Hismaela, najnižu manifestaciju Jupitera, i kroz seriju slučajeva bio je naveden da iskorači iz kruga a da duh nije bio efikasno oteran. Pao je na pod, i došao je svesti pet ili šest časova kasnije. No to je bila jednostavno jedinstvena greška u karijeri od skoro monotoni uspeha.

Ipak, sigurno je da je bio bezbrižna osoba. Jednom prilikom posvetio je talisman Meseca za uzrokovanje kiše. (Pošto je živeo u Londonu, ne mogu zamisliti zašto je to učinio!) Da bi se učinio efikasnim trebalo ga je zagnjuriti u vodu. Postavio bi ga u bazen ili čašu, i u roku par minuta oblaci bi se sakupili i kiša bi počela padati; što je bilo vrlo poučno za njegove učenike i korisno za zemlju. No jednog dana izgubio je taj talisman. Dospeo je u odvodni kanal, a London je imao najoblačnije leto što čovečanstvo pamti!

Bio je početak 1899. kada sam postao učenik ovog velikog majstora. Kažem "velikog majstora" i umoljavam vas da mi verujete, jer u ovom izveštaju o magici bilo bi glupo zadržavati se samo na njegovim pravim kvalitetama; pre moram da se pozabavim tragajući za izveštajima njegovih neuspeha. Uzgred, bilo koja magička manifestacija predstavlja neponovljiv događaj. Slično ratu, čak i najveće pobeđe nešto koštaju. Svaka bitka je prepreka u maršu zavojevača.

Da bih objasnio svoj susret sa Alenom Benetom nužno je dati kratak rezime moje vlastite magičke karijere.

IV

Bio sam na trećoj godini studija u Kembridžu kada mi je došao poziv. Namenjeno mi je bilo da radim za diplomatsku službu, a imao sam i veliku ambiciju da budem pesnik. U stvari, već tada sam napisao više stotina hiljada strofa, što sam sve marljivo uništio u velikom holokaustu parafina i papira osam godina kasnije. Tada mi je došla pomisao, da čak i ako postanem ambasador u Parizu - ko je bio ambasador jedan vek ranije u tom gradu? Nisam znao, i niko to nije znao ili se trudio da sazna.

Čak i ako postanem slavan kao Eshil - zašto? Jer ko još čita Eshila? Vrlo malo njih, čak i na sekciji univerziteta gde se proučavaju klasici.

I uostalom, jednog dana zemlja će pasti na sunce, ili će izumreti kao mesec.

Video sam Ispraznost Stvari. Hteo sam naći materijal da sagradim svoj hram; nešto trajnije od srdaca i umova ljudskih.

Naišao mi je dosta razuman zaključak sa svom silinom vizije. Ne mogu se nadati da je moguće opisati kvalitet tog očajja. Otrčao sam do knjižare, naručio sva dela ikada napisana o alhemiji, magiji i slično, i utrošio duge zimske noći u oranju tog neplodnog peska. Nisam još imao dovoljno znanja niti da ih razumem.

Ipak, kapacitet za magiku je već postojao u meni, kao što će se videti. "U svojem očaju pozvao sam Gospoda; i On se nagnuo prema meni i čuo je moj plač."

Esencijalna kvaliteta magičara jeste da je sposoban da bez očigednih sredstava iskaže svoje tokove volje prema željenim pravcima, i da podstakne reakciju. Nije nužno da odgovor dođe magički; on treba očekivati da se njegova volja posluša u uobičajenom toku događaja. Za primer uzmimo upotrebu Abramelinovog talismana koji sam napravio za "dobijanje knjiga o magiji". Kada sam ga posvetio bio sam još toliko detinjast da sam očekivao iznenadno pojavljivanje Genija sa plamenom u ustima i knjigama u ruci. Umesto toga sve što se dogodilo bilo je da me je hteo videti čovek koji je prodavao baš one knjige koje sam potrebovao. Pre toga sam utrošio puno vremena sa svim prodavačima knjiga u Engleskoj, pokušavajući dobiti baš te knjige. A čovek o tome nije znao ništa; došao je po vlastitom impulsu.

Da se vratimo: jedna od knjiga koje sam kupio u Kembridžu bila je "Book of Black Magic and of Pacts", petparački proizvod nezalice, polu-glupog sholiasta zvanog Vejt (Waite), koji poseduje jedino pompezan žargon sastavljen od zastarelih reči. U predgovoru kaže - koliko se uopšte može razumeti -da je bio u kontaktu sa više Majstora, Adepata, Mahatmi, Rozenkrojčera i Hermetičara nego što su se ikada pojavili čak i u pseudo-okultnoj literaturi.

Pisao sam mu za savet i primio od njega više tabaka smušenih rečenica kao odgovor. Jedina razumljiva rečenica je bila ona u kojoj mi preporučuje da pročitam Fon Eckartshausenov (Von Eckartshausen) "Cloud Upon the Sanctuary". Ta knjiga govori o tajnoj crkvi, o bratstvu inicijanata, i vredna je svoje cene. U Vesdejl Hed u Kamberlandu (Wasdale Head, Cumberland) više puta sam pročitao tu knjigu. Tu sam se nalazio za vreme uskrsa 1898. planinareći sa sjajnim planinarem, jednim od troje najboljih što je svet video, koji se rugao svemu okultnom. Ipak, poslao sam svoj S.O.S. poziv Bratstvu, i sledeće je bio rezultat:

Jula 1898 kampovao sam na Šenbuhl (Schoenbuehl) Glečeru nad Cermatom (Zermatt), te sam se spustio do sela da se okrepim od stalnih vejavica. Jedne sam večeri poput mladog magarca u krčmi počeo da govorim o zakonima alhemije. Da me je neko čuo pomislio bi da sam baš ukorio Nikolu Flamela (Nicolas Flamel) jer nije dobro očistio moj atanor, i lupio Bazil Valentina (Basil Valentine) po glavi jer mi je razbio alembik!

Jedan od prisutnih gostiju me je slušao ozbiljno; primetio je da je ispod bombastičnosti prikrivena prava želja za znanjem. Zajedno smo odšetali do hotela. Video sam da on odista zna ono što sam se ja pretvarao da znam, te sam se postavio na svoje pravo "mesto" i postao njegov ponizan

učenik. Obećao sam sebi da ujutro obnovim naš razgovor: na moju zapanjenost on je nestao. Krenuo sam za njim u energičnu potragu te ga tri dana kasnije našao kako korača u dolinu ka Fiege (Viega). Išao sam sa njim dok mi nije obećao da se sretnemo u Londonu te da me uvede u određeno Bratstvo o kojem je vrlo malo govorio.

Ostatak priče je kratak. U Londonu me je upoznao sa zaista vrhunskim magičarem, koga adepti poznaju pod imenom Frater Volo Noscere, a koji me je uveo u istinito magičko bratstvo. Više od godinu dana kasnije ponovo sam se našao na mrtvoj tački. Opet sam poslao S.O.S. poziv iz Meksiko Sitija. Sledeće pismo je bilo od Brata V.N., koje je razrešavalo moja pitanja, a koja mu nisam ni postavio! Posle dva meseca ponovo sam poslao poziv. Ovog puta Majstor je došao iz Engleske da me nauči Novom Putu, a ko bi to drugi bio ako ne planinar, koji je obično uvek bio skeptik? U trenutku mog prvog poziva sedeo je nasuprot mene kod ognjišta, i užetom je bio vezan sa mnom preko ponora Skafela (Scafell) - da sam samo imao tada oči da vidim!

Život mi je bio pun takvih događaja; ako bilo ko kaže da su to "slučajnosti", neka uzme u obzir da su njene ruke bile vrlo efikasno upravljane mojim zaklinjanjem!

(Iz "THE INTERNATIONAL", Septembar 1917.)

(Deo 3.)

Čini što ti je volja i to neka bude sav Zakon.

A sada neki zabavniji podvizi iz moje karijere. Prva stvar koju sam naučio bila je putovanje u astralnom telu. Izgleda da mi je to prirodno dato; sa pola tuceta eksperimenata već sam postao majstor "astralne razine". Mogao sam da odem gde sam hteo, da vidim šta sam hteo, da čujem šta sam hteo. U to vreme nisam znao za više nivoe na koje se stiže samo putem inicijacije.

Sledeći korak nakon posete astralne razine, jeste učiniti da ti astralna razina uzvratu posetu; drugim rečima, evokacija duhova i njihovo materijalno pojavljivanje. Tek sam počeo time da se bavim, kada sam sreo Alana Beneta. Za naš susret povod je bila inicijacija u Red čiji smo obojica bili članovi; ali on nije bio aktivan od kad sam se ja pridružio Redu. Posle ceremonije odveli su me, drhćućeg, pred velikog čoveka, i naravno da nisam mogao da prozborim ni reč. Međutim, jedan sat kasnije u predsoblju prišao mi je i direktno mi se obratio: "Tako znači, mali brate, ti si petljao sa Goecijom." Protestovao sam da sam nedostojan da to čak i izgovorim! Ali on je primetio da sam učenik koji obećava, i kada sam, koristeći povoljnu priliku, postao nešto kao njegov porodični duh, saglasio se da me uzme za učenika. Uskoro smo danonoćno radili i vražije se provodili !

U svojim odajama u Canseri Lejnu napravio sam hram i zidove prekrrio sa šest ogromnih ogledala, koja će da odbijaju nazad silinu priziva (invokacija). Na podu su bili nacrtani krug i trougao, a oltar se nalazio na sredini kruga.

Konstruisao sam sva svoja magička oružja sopstvenim rukama, izuzev štapa koji se ne može napraviti, već se mora primiti. Stap, stabljiku bademovog drveta odsečenu jednim udarcem Magičkog Noža pri izlasku sunca na Uskršnje jutro, mi je predao Brat Volo Noscere.

Efekat svega bio je prilično neprijatan.

Ubrzo sam bio napadnut od strane jednog crnog magičara. Taj događaj je ispričan opširno i precizno u mojoj priči "At the Fork of the Roads" ("Na raskršću puteva", objavljena u The Equinox, Vol. I, Prev.) ; ona je preduga da bih je ovde citirao. Reći ću samo da je Crna Loža poslala jednu ženu da pribavi kap moje krvi. U tome je uspela, a ja sam sledećih deset noći bio napadan od sukubusa (succubus), koga sam svaki put ubijao sopstvenim rukama. Uz pomoć svog učitelja sprečio sam je tako što sam izazvao pomor mačaka u njenoj kući, a kada je došla po još krvi kaznio sam je poslavši je u moj crni hram - malu sobu u kojoj sam držao kostur koga sam hranio miševima i pticama sa idejom da stvorim živog, materijalnog demona slugu - i tamo su je razderale zle sile koje je sama prizvala. Ona je otišla do đavola a njen učitelj je pobjegao iz zemlje.

Sve ovo samo za godinu dana bavljenja magikom. Nije loše, zar ne?

Jedan od naših velikih podviga bilo je spašavanje života mog Učitelja. On, potpuno nesebičan, nikada nije pokušao da pomogne sam sebi. A bio je bolestan od hronične spazmatične astme sa komplikacijama. Brat V.N. i ja odlučili smo u ime i zbog dobrobiti Reda, da ga spasimo,

Evocirali smo duha Buera do vidljive pojavnosti. Ovo nije bilo potpuno uspješno, ali bili smo mladi, želeli smo da se stvari događaju "kao u knjigama". Dobili smo desnu nogu i stopalo, i dovoljno čvrst list leve noge, i glavu sa šlemom, koja je bila jedva vidljiva iza dimne zavese od tamjana. U to vreme bili smo suviše pobožni da koristimo krv, inače bi bolje uradili. Ipak, ostvarili smo cilj našeg rada. Majstor se oporavio, i živ je i dan danas - petnaest godina kasnije.

Čudnovato je kako je ono što je dobro dosadno, a kako je zlo zanimljivo! Mnogo bolje pamtim jednu noć, koju smo Brat V.N. i ja proveli sami radeći na talismanima i ostalim potreštinama za razne operacije, sasvim sam zaboravio koje. Izašli smo na večeru, i pre nego što smo napustili sobu primetio sam da su vrata hrama malo odškrinuta. Ona su bila zaključana ključem koji je bio unikatan, i od koga se nikad nisam odvajao. Tih dana osećao sam kao glavnu opasnost to, da će neko da se umeša u moje magičke poslove. (Danas im to grubo dopuštam; ako izgube svoje glave to je njihov problem, ne moj!) I tako, ja sam marljivo zalupio i isprobao vrata, i izašli smo na večeru. Na stepeništu se nalazila crna mačka koja i nije bila prava mačka. Kada smo se vratili sa vrlo umerenog obeda, našli smo spoljašnja vrata zaključana onako, kako smo ih ostavili. Kada smo ušli, našli smo vrata hrama širom otvorena, mada bez znakova obijanja, oltar je bio oboren, a nameštaj razbacan u svim pravcima. I tada je počela zabava!

U velikoj biblioteci okolo naokolo toptala je beskrajna povorka zlih duhova cele večeri. Izbrojali smo ih tri stotine šesnaest, opisali, imenovali i zapisali u jednu knjigu. Bilo je to moje najstrašnije i najsablasnije iskustvo.

Neverovatno je kako oni vole da otvaraju vrata! Na istočnoj strani mog velikog hrama u Škotskoj nalazio se tajni kovčeg koji je imao dvokrilna vrata. Njih sam zaključavao, stavljao lokot, pečatio, zakivao, vezivao, ukratko, zatvarao ih na sve moguće načine. Ipak, svaki put kada sam napuštao sobu, očekivao sam da ću ih naći otvorenim. Uradio sam tako bezbroj puta. Postavljao sam sve vrste zamki za duhove; bilo je uzaludno. Dokle god sam bio u sobi, ništa se nije dešavalo; onog trenutka kada bih zatvarao za sobom spoljašnja vrata, unutrašnja su se bešumno otvarala. Naposletku sam bio prinuđen da izvedem specijalan obred da bih se oslobodio napasti. Demoni koji su igrali igru sa mnom bili su četrdeset i devet Beelzebubovih slugu; kada sam ih ukrotio, postali su neizmerno korisni.

Postoji rukopis u pariskoj Arsenal biblioteci koji je preveden i izdat pod naslovom: "Knjiga svete magije Abra-Melina maga". To je najbolja i najopasnija knjiga ikada napisana. Prevodilac koji je živio na drugom kraju Pariza, morao je odustati od vožnje do biblioteke zbog mnogih nesretnih slučajeva, čak i kada je išao peške bio je u stalnoj opasnosti po život. Pošto je zloupotrebio knjigu pao je sa vrlo visokog magičkog ranga i postao danguba, alkoholičar, čankolizac i ucenjivač; na kraju je umro umobolan.

Knjiga je posveta nekog "Abrahama Jevrejina" svom drugom sinu Lamehu, u kojoj mu ovaj prenosi svoju magiku. Autor beleži svoja istraživanja, mnoga putovanja i razočarenja. Konačno se susreće sa nekim Abra-Melinom u Egiptu, odlazi sa njim u jednu oazu, gde je iniciran tako što mu je dodeljena ova Sveta Magika. Vraća se, izvršava zadatak i upotrebljava svoje snage u slavu Boga i dobrobit svog susedstva, "naterajući čak i biskupe da povrate ukradenu imovinu", dobijajući bitku za Izbornike, blagovremeno stvorivši "veštačku konjicu", lečeći na veliko bolesne, i uopšte živeći kao dobrotvor.

Sušтина operacije je u ovome: Nađi kuću na mirnom mestu, koja ima terasu okrenutu ka severu tvog molitveništa, nabavi haljine i krune i nekoliko drugih, ne odveć komplikovanih instrumenata, i onda se baci na posao. Moli se sve više i više svakoga dana, da dođeš do Spoznaje i Razgovora sa svojim Svetim Anđelom Čuvarem. Nakon dva meseca odbaci sva skretanja, i moli se još više.

Tada dolazi vrhunac. Anđeo se pojavljuje i podučava. Tada, a ne pre toga, sazovi Četiri Velika Princa Zla ovoga sveta, prisili ih da se zavetuju na pokornost, i naredi im da naprave određene talismane. Sledećeg dana pozovi Osam Prinčeva Pomoćnika, a trećeg dana njihove sluge.

Knjiga je od početka do kraja napisana jednim ozbiljnim i jednostavnim stilom. Ona je nadaleko najubedljiviji srednjevekovni magički dokument koji postoji. Ličnost samog Abrahama je dokaz.

I bilo koja osoba koja sumnja u ovu magiku treba da samo nabavi kopiju ove knjige i odbije da se ozbiljno odnosi prema njoj. Postavivši glavu na panj vremenom će dobiti dovoljno dokaza.

Ali ako je prihvatite ozbiljno i sa poštovanjem, ako težite svom svojom voljom da obavite zadatak, vi ste sigurni. Udarci vašeg demona će padati samo na one oko vas.

Ipak ćete svakakve teškoće imati na svom putu.

Na primer, imao sam na raspolaganju za sve svoje praktične ciljeve neograničenu količinu novca. Nisam se brinuo koliko ću potrošiti za taj rad. A bilo mi je potrebno jedanaest meseci da nađem kuću.

Za iscertavanje talismana na finom pergamentu koristio sam trpezariju u toj kući, sobu izabranu zato što je bila svetla i prijatna i izjutra ispunjena suncem. Vreme je bilo divno. Ipak, crtao sam pod veštačkim svetlom. Sunce nije moglo da prodre kroz tamu sakupljenu oko tih talismana.

Jednog dana vratio sam se iz lova na brežuljku i zatekao katoličkog svećenika u svojoj gostinskoj sobi. Došao je da pita šta da učini za mog baštovana potpunog apstinenta već dvadeset godina, koji se pomamno napio.

Moj kućepazitelj je iščezao nesposoban da podnese sablasnost te zgrade.

Jedan adept s kojim sam imao dogovor da stanuje kod mene i bude veza između mene i sveta, takođe je pobegao, užasnut, bez reči upozorenja.

Jedan od radnika zaposlenih oko kuće potpuno je poludeo i pokušao da me ubije. Ostali su se propili. Svi su mi psi uginuli. Moj kuvar umalo da nije umro. Spasao ga je samo talisman.

Ovo su sama neki od incidenata koji su prekidali dosadu mog svakodnevnog života. I sve ovo, zapamtite, dok je obavljanje operacije bilo tek u pripremnoj fazi.

Nedostaje mi vremena da ispričam sve neprijatne događaje koji su se zbili ljudima koji čak nisu išli tako daleko. Samo držanje te knjige na polici je ozbiljniji rizik od sušenja dinamita na peći.

Ti talismani deluju automatski. Oni eksplodiraju lako kao jodid azota, a prizor je još strašniji. Moj prijatelj i izdavač kapetan J.F.C. Fuller jednom je označio stranicu ove knjige sa mesarskim računom. Nekoliko dana kasnije, dok je mesar radio, nož mu je skliznuo, probio mu bedro i ubio ga. Kao što je Fuller tada primetio: "Možda je to samo slučajnost, ali je svejedno loša za mesara!"

"Za vreme moje inicijacije nučili su me da budem oprezan", napominje se u jednom sistemu. U drugom, Neofitu se govori da "Strah je neuspeh i prethodnik poraza. Zbog toga budi neustrašiv, jer u srcu kukavice vrlina ne obitava."

Imajte ove dve poruke stalno na umu i napredovaćete brzo i daleko.

Sada o trećoj vrsti magičkih operacija! Ona ne teče više preko mozga samog magičara, kao u slučaju vizija i evokacija, već deluje direktno na treće osobe. Mislim na veštine "fascinacije" u pravom smislu - reč dolazi iz latinske reči "fascinum". Ljubav je slepa: a fascinacija uključuje sve veštine koje imaju efekat opčinjavanja. Ti se transformišiš, kao Zevs u labuda ili bika, kao Lucije u magarca, kao egipatski magovi u sokola, lastavicu ili Ibisa, ili kao sirijski magovi u goluba, i na taj način primoravaš željeni objekat da ti dođe u ruke. Ili postaneš nevidljiv - u praktičnom smislu, za one za koje ne želiš da te vide ili ukoliko si naklonjen igri i gladan, postaješ slepi miš ili vuk u potrazi za krvlju. Ove priče nisu legende; iza njih se kriju istinske sile. Samo jednom sam probao vampirizam u eksperimentalne svrhe, i u roku od jednog časa svojoj žrtvi sam isisao svu krv. Položio sam ispit sa počastima i sa posebnom pohvalom.

Naravno, razlog zbog koga čovek ne čini sve ove stvari jeste taj što u Atmadarshana transu, na pragu remek-dela, on izgubi svoj ego zauvek. Od tada pa nadalje, čovek postaje samo nosilac jednog Bezličnog Gospodara. On živi svoj život, obavlja svoju dužnost, ali Majstor u njemu ne brine šta će se sa njim dogoditi.

Nedavno je jedna mlada dama došla da me pita za savet. Dao sam joj informaciju vrednu oko hiljadu dolara. Pitala me je koliko ću joj naplatiti. Rekao sam "Ništa. Smatrajte me za bankovni račun sa koga uvek možete da podignete novac." Ona je rekla: "Ali vi morate jesti!" Odgovorio sam: "Ne vidim da je to neophodno."

Uvek ne pitaju zašto, ako već posedujem sve te moći, ne pretvaram kamenje u hleb, ili se ne bacim sa zgrade Woolworth-a u cilju da dokažem istinu devedeset i prvog Psalma i steknem sva zemaljska kraljevstva uz neznatan gubitak samopoštovanja.

Zašto je Hrist odbio Iskušenje na Gori?

To je ista priča; ja sam došao da ostvarim volju Onog koji me je poslao. I ako treba da umrem na krstu, to je još uvek bolje nego živeti na njemu!

Jedan oblik opčinjavanja je moć nad životinjama. Ubedi svoju životinju da nisi opasna životinja zvana čovek, i tvoj zadatak je obavljen.

Seti se propovedi Sv. Franje pticama i ribama. Video sam Alena Beneta da čini to isto sa kraitom, najsmrtonosnijom indijskom zmijom. Sreli smo je na putu. Pre nego što sam uspeo da joj

razmrskam glavu revolverom (to je prva čovekova dužnost) Alen se umešao sa svojim kišobranom. Ali ne da je ubije. Namerno ju je bocnuo. Napala je kišobran. "Ovo", rekao je Alen, "jeste ljutnja", i nastavio da dokazuje tom gmizavcu strašne posledice nekontrolisanog besa od kojih trpi karakter! On ju je isto tako upozorio na opasnosti prometa javnog puta i umesto zaključka nežno ju je sklonio sa puta u visoku travu. Pošto krait napada u petnaestom delu sekunde i ubija (ako ugrize) u nekih desetak minuta, i pošto su Alenova jedina zaštita, osim njegove božanstvenosti, bile samo tanke bele pantalone, mislim da se ovo može proglasiti za jedno od najhrabrijih dela ikad učinjenih. Smatrao sam sebe pomalo herojem samo zato što sam stajao sa strane!

Ipak, i sam sam naučio nekoliko trikova te vrste. Na primer, stvar veoma korisna u tropima - kako sprečiti komarce da te ne bodu. To se postiže tako što se o njima misli lepo. To mora da bude prirodno, spontano osećanje bratstva, inače ne deluje. Takođe, možete uhvatiti u ruku nešto vrelo, usredsređujući pažnju na činjenicu da "to ne boli". Ali opet je to stvar veštine. Ako razmišljaš o tome previše, više nećeš moći da to učiniš. Verujem da je D. D. Home posedovao tu moć.

Isto tako, možeš da sprečiš ujede određenim vežbama disanja. Zadrži vazduh na taj način da telo postane spazmički ukočeno, i insekti ne mogu da probiju kožu. U blizini mog bungalova u Kandiju nalazio se vodopad sa ovećom barom. Alen Benet je imao običaj da ujutru hrani pijavice. U svakom trenutku mogao je zaustaviti pijavicu, mada već pričvršćenu za članak njegove ruke, ovim disajnim trikom. Stavili bismo zajedno ruke u vodu; njegova je izlazila bez pijavica, a moja sa tucetom pijavica na sebi.

Sa nevidljivošću sam bio vrlo uspešan. Napravio sam veću operaciju u Meksiko Sitiju i vežbao mesec dana svakodnevno pred ogledalom. Konačno sam postao dobar u tome, da sam spasao sebi život time nekoliko puta.

(Iz "THE INTERNATIONAL", Oktobar 1917.)

(Deo 4.)

Čini što ti je volja i to neka bude sav Zakon.

Drugo veliko postignuće je putovanje "u astralnom telu". I ovo sam naporno vežbao. Vremenom sam uspeo da udaljenoj osobi stavim na znanje svoje prisustvo nekom vrstom instinkta. Uskoro sam uspeo i to da me vide i čuju. Nisam još bio sposoban da delujem na nežive objekte, jer sam ovu aktivnost bio odbacio kao nebitnu za Veliko Delo. Na primer, dok sam boravio u Honolulu-u, vodio sam dug razgovor sa devojkom iz Hong Konga. Opisao sam joj grad, njenu kuću i sobu sa pojedinostima i velikom preciznošću. Ona me je takođe videla i ispravno zapisala moje primedbe. Ali nisam uspeo, kao što sam želeo, da oborim vazuu sa kamina.

Ovo je poenta. "Ući u astralno telo" znači dozvoliti svesti da se nalazi u nosiocu od fine materije, i odvajajući se od grubog tela, da putuje okolo. Ali to ima svoje nezgode. Čovek više nije na materijalnoj razini, već na astralnoj razini, tako da ne može očekivati da vidi materijalne stvari. To je greška koju čine tzv. "prirodni vidovnjaci" i uzrok njihovih zabluda. Za prirodnu vidovitost, ili za delovanje na rastojanju, negde u astralu čovek mora da uzme gotov materijal kao osnov nekoj vrsti "inkarnacije". Tako je devojkina o kojoj sam govorio palila tamjan posebno sa ciljem da podari mom telu vidljivost, opipljivost i čujnost. Ali tamjan nije dovoljno jak da načini telo mehanički čvrstim. Ono postaje dostupno oku i uhu žive osobe, poput oblaka, ali je nedovoljno jako da odoli otporu.

Međutim, žrtvujući krv čovek može da stvori telo dovoljno dobro za, recimo, udvaranje i seksualno spajanje, činio sam to dovoljno često; uopšte nije teško kada su uslovi dobri. Doduše, opasno je; ako se bilo šta dogodi sa krvlju koju ste koristili, biće gadne gužve, i ako krv nije brižljivo uništena nakon što ste završili s njom, nje može da se dokopa neki vampirski elemental ili demon. Mislim da niko ispod ranga Magister Templi ne treba da upotrebljava krv, ukoliko nije inicijant IX Stepena O.T.O.

Ovo su bile samo neke od raznovrsnih aktivnosti. Ističem da upotrebljavani metodi nisu u potpunosti zadovoljavajući. Prvo, događa se previše nezgoda. Nedavno, jedan moj učenik koji je crtao veliki (enohijanski) kvadrat slova, koji predstavlja sintezu elementalne sile vode, imao je eksploziju rezervoara za vodu i poplavu u svojoj kući. Jednom drugom prilikom, u glavnom sedištu našeg reda, dok smo podučavali astralno putovanje kroz (enohijansku) Tabelu Ognja, doživeli smo pet požara u tri dana, a učenik koga smo podučavali, kada je otišao treće noći kući, našao ju je kako gori. Vatra je započela da gori u podrumu za ugaj. "Prirodna" vatra ne može se zapaliti u podrumu za ugaj, posebno ne, kao što je ovde slučaj - zimi.

Drugo, ti metodi su vrlo zamorni. Ispravnoj evokaciji duha prethode nedelje pripremnog rada. I opet, oni ne uspevaju potpuno, onako kako bi čovek želeo. Ukratko, osećao sam potrebu za daljom inicijacijom i dobivanjem metode tako bezbedne i lake kao što je putovanje železnicom.

Neću ovde detaljno opisivati faze kroz koje je ona stigla do mene. Dovoljno je reći da me je A. . . A. . ., najmoćnija organizacija na ovoj planeti, izabrala da izvedem određeni posao, i nagradila me nesebično. Tada je, približno pre šest godina, Frater Superior O.T.O.(a) došao k meni i naimenovao me za Velikog Majstora Reda svih zemalja engleskog govornog područja i za

Specijalnog Delegata za Ameriku. Tada mi je preneo tajnu visoke Magike koju sam želeo. Laka je za izvođenje kao vožnja biciklom i daje sigurne rezultate kao flaša brendija. Za nju je bilo potrebno samo malo inteligentnog proučavanja i prakse, pa da istisne sve stare metode koje su postale, kao što u stvari i jesu, samo ađutanti prave stvari.

Još uvek radim na njoj, jer je nisam u potpunosti savladao. Svaka magička operacija ima dva dela. Stari alhemičari izrazili su to formulom "Solve et Coagula". Prvo, čovek mora da razredi stvar tako da može da je oblikuje, i onda je ponovo fiksira u grubu materiju, tako da zadrži željeni oblik.

Prvi deo se brzo i sigurno obavlja načinom koga sam opisao; drugi deo nije tako lak. Posledica toga je da čovek dobije uvek manje od željenog cilja, takoreći senku nagrade. No to se ne materijalizuje uvek. Na primer, čovek izvede operaciju "dobijanja 20.000\$". Nekoliko dana kasnije izgledi za dobijanje ove sume iznenada porastu i onda polako nestaju. Šta tačno u ovoj situaciji treba učiniti je problem za koji još nisam pronašao savršeno rešenje. Srećom, retko se dešava da se ta nevolja neočekivano pojavi. U pet od šest slučajeva željeni događaj odvija se sasvim prirodno bez daljeg uznemiravanja. Ali priznajem da bih želeo da mi se i taj šesti put ostvari, i verujem da ću sledećih par meseci uspeti. Već su se stvari popravile sedamdeset posto otkad sam iniciran u Veliku Tajnu.

Nije veliko čudo da se Magika preporodila. Kada sam započeo rad u A. . . A. . . imao sam preko sto učenika za manje od šest meseci. Sistem A. . . A. . . jedinstven je u mnogo čemu, i stvarno je tajnovit više nego bilo koji drugi. Nijedan Čovek izuzev Vođe, njegovog Kancelara i njegovog Praemonstrator(a) ne poznaje više od dva člana: onog koji ga je inicirao, i onog koji mu dolazi na inicijaciju. Na taj način Red se proširio po svetu bez buke ili komplikacija. Samo s vremena na vreme Izida podigne svoju suknju dovoljno visoko da pokaže svoje čarape.

Na primer, neko čuje za javne ceremonije A. . . A. . . u Južnoj Africi, u Zapadnoj Africi, u Vankuveru, Sidneju, Parizu i Londonu i (možda) New Yorku. To izgleda kao slučajna podudarnost, međutim njihova simultanost je zapravo oznaka onog što prolazi kroz umove Majstora A. . . A. . .

Uspeh O.T.O. je još frapantniji za neiniciranog, jer su njegovi rezultati još očigledniji.

Deo politike ovog Reda jeste kupovina nepokretne imovine, izgradnja i opremljivanje hramova, loža i skloništa. Ne prođe ni mesec dana, a ja čujem za neku novu granu već finasijski čvrstu, sa svojim sopstvenim sedištem, divnim posedom na selu, dobrom kućom, velikim zemljištem, sa svime što je potrebno za inicijacije, i za praktikovanje onakvog života i onih poslova koji donose plodove iz semena inicijacije. Svaka nedelja mi donosi nove vesti o tome šta se dogodilo. Jedva da ima zemlje u svetu koja nema makar tuce članova koji su se potpuno predali magici, koji napreduju tako da me to skoro čini ljubomornim, mada sam i sam za svoju generaciju učinio napredak koji je bio čudo od brzine, pobudivši zavist svih neumešnih ljudi. Ali posao kojeg su obavili moji Majstori (i mislim da mogu pošteno da kažem) i ja, je veoma pojedostavio posao za sve. U "Ekvinoksu", "777", "Konx On Pax" i nekoliko tajnih dokumenata, cela je misterija objašnjena. I prvi put u istoriji Magike, objavljena je standardna enciklopedija. Nije više nužno učiti pedeset stranih jezika i mučiti se sa 10.000 nerazjašnjenih i dvosmislenih knjiga.

Za tri meseca proučavanja i jednom godinom prakse bilo koji čovek osrednje inteligencije i dovoljne snage volje naoružan je, jednom za svagda, za bitku. Samo u O.T.O. se neka znanja drže u tajnosti, zbog toga što je velika tajna tako laka za učenje i jednostavna za izvođenje, da bi bilo ludo poveriti je bilo kojoj osobi bez da se kroz odanost testira godinama.

To su, prema tome, osnovni uzroci Preporoda Magike. Nije moguće objaviti cifre, niti bi to bilo poželjno. Ali mogu uveriti publiku da čovek samo treba da stupi na magičku stazu, pa da na svim stranama i u najneočekivanijim krugovima pronade muškarce i žene čiji je ceo život tajno posvećen postizanju Kraljevske i Svete Umetnosti.

Magika je ponovo i još jednom svetska sila; otisak gigantskog palca već sada zaprepašćuje neverne; a u roku od pet godina biće dovoljno jasno svima Ko i zašto je doveo do svetskog rata.

Videćemo nauku kako pobeđuje, revolucionisanu filozofiju, obnovljenu umetnost i matirani komercijalizam; a na Sunčanom konju videćemo Gospoda kao osvajača kako dolazi u Svoje Kraljevstvo.

Preporod Magike je Majka Novog Eona.

A ko je Otac?

"Ho! Jer njegova borbena kola donose iz daleka plamen,
"Njegovo sokolovo oko blista kroz Srebrnu Zvezdu!
"Na visinama će njegov standard oplodavati,
"Slobodan, jednak, pohotan, paganski, dominirajući,
"Mističan, neukrotiv, pod vlastitom kontrolom,
"Crvene Ruže što blista na Zlatnom Krstu!"

Da li želiš da ga nađeš?

U sledećem je mudrost. Neka onaj koji ima razumevanje izbroji broj Zveri; jer to je broj čoveka; a njegov je broj šest stotina šezdeset šest.

(Iz "THE INTERNATIONAL", Novembar 1917.)